

len og Kapitalisterne, at den i Virkeligheden slet ikke rammer Kapitalisterne, slet ikke rammer de store Skatteydere, men kommer til at ramme de smaa. Jeg anser det for givet og har set Eksempler derpaa, at hvis vi faa en saadan Lov om Indtægtskildebekæftningen, ville alle Banker, alle Bankierhuse, kort sagt, alle Millionfirmaer, som laane Penge ud i større Masser til Kommunerne som Ejendomslaan o. s. v., i deres Kontrakter foreskrive, at Obligationerne skulle være fri for Skatter, hvilket altsaa betyder, at hvis der fra Statens Side bliver paalagt Obligationerne en Skat, bliver den at udrede ikke af Laan-giverne, men af Laantagerne. Herved have altsaa Kapitalisterne væltet denne Skat af sig over paa Laantagerne. Det var Meningen, at Laantagerne skulde være fri for Skatten, og at denne Skat skulde tjene til Lettelse for Laantagernes Skattebyrde, men de ville sikkert fuldt ud komme til at udrede den for Fremtiden, fordi de store Firmaer, som beskæftige sig med Udlaan i større Omfang, ville tage det Forbehold: Vi ville ikke betale Skatten, skal Skatten betales, komme I selv til at betale den.

Ved Siden deraf er der en stor Klasse Mennesker, som ikke kunne frigøre sig for denne Skat, nemlig alle de smaa Sparere, som have Penge i Sparekasserne. I saa Henseende ere jo Sparekasseindskud, som medføre en halvvaarlig Rente af 5 Kr., fritagne for Skatten. Den ærede Minister bemærkede, at det var egentlig af Næmhedshensyn over for Sparekasserne, altsaa ikke for egentlig et fritage de vedkommende, men for at Sparekasserne skulde slippe med en Del mindre Arbejde ved Tilbageholdelsen af Skatten. Det kan være ligegyldigt, hvad Aarsagen er dertil, Faktum er, at disse Sparere, hvis Sparekonti ere saa lave, at de ikke medføre højere Renter, blive fri for at svare Skatten. Men nu kommer der en Klasse efter dem, en Klasse, som jeg i Statistiken ser er grupperet saaledes: Sparekassekonti fra 200 til 2,000 Kr. En stor Del, vistnok den allerstørste Del af disse Sparere, ville falde ind under Kapitalbeskatningen, de ville ikke kunne frigøre sig. Den samlede Sum, der staar paa saadanne Konti i Sparekasserne her i Landet, udgør 203,781,922 Kr., Kontiernes Antal er 291,457, saa at Gennemsnittet for hver Konto bliver ca. 700 Kr. Det er altsaa smaa Sparere saa godt som alle, og den allerstørste Del af dem vil komme til at svare Kapitalskatten. Renten af det hele Beløb bliver 8,151,000 Kr., og den Kapi-

talskat, som de ville komme til at svare, er ca. 163,000 Kr. Medens altsaa Millionfirmaerne, de store Banker, kunne frigøre sig for Kapitalskatten, kunne disse smaa Sparere ikke frigøre sig, de 163,000 Kr. skulle udredes, og altsaa vil den ærede Minister ogsaa ved denne Skat komme til at ramme de smaa i Stedet for de store.

Der er endnu en enkelt Omstændighed, som jeg skal tiltade mig at pege paa i de foreliggende Forslag. Det er Spørgsmaalet om, hvilken Virkning disse Løve ville have over for Kommunerne. Ved det mindre Tilskud til Kommunerne, ved hele den Maade, hvorpaa Forslagene tilsigte at ordne vore Skatteforhold, ere de foreliggende Forslag langt ugunstigere for Kommunerne, end Skattekommissionens Forslag vare. Der er navnlig een Bestemmelse, som jeg vil tillade mig at fremdrage, idet den saa vidt mig bekendt ikke er bleven fremdragen fra anden Side. Det er Bestemmelsen om Beskatningen af de kommunale Ejendomme. I al Almindelighed staar der i Lovforslaget, at kommunale Ejendomme ere fri for Skat, det vil sige, hvis de ikke give Indtægt. Give de Indtægt, skulle de beskattes i Forhold til den Indtægt, som de give. Nu er Forholdet jo dette, at, naar Kommunerne besidde Ejendomme, som give Indtægt, bruge Kommunerne disse Indtægter til Bestridelse af Udgifterne til de almindelige kommunale Formaal. Bliver Kommunen berøvet nogle af disse Indtægter, er den nødt til at henvende sig til Skatteyderne for at faa dem til at betale en tilsvarende Sum i Skat, thi Kommunen kan jo ikke indskrænke sine Fornødenheder. Hvis man beskatter disse kommunale Ejendomme, vil det altsaa føre til, at Kommunens Skatteydere ville faa yderligere Skattepaalæg ud over, hvad de ellers vilde faa. Hvis man derimod undlader at beskatte disse Ejendomme, blive de i alt Fald fri for denne Skat. Her have vi altsaa ogsaa et Omraade, hvor det foreliggende Forslag bliver mere ugunstigt for Kommunerne end Kommissionens.

Endelig er der i de foreliggende Forslag Tilløb til at sætte Arbejderne i større Afhængighedsforhold, under et Slags Formynderskab af Arbejdsgiverne, end nu er Tilfældet, nemlig ved den Bestemmelse, at Aktieselskaber og andre Institutioner skulle tilbageholde Skatten af Arbejdslønnen. Arbejdsgiverne skulle inden for visse Rammer holde Skatten tilbage og betale den til Staten, og hvis de ikke gøre det, blive de udpantede, saa de skulle nok sørge for